

ДА НАХРАНИШ ХРИСТОС

Дейвид Уилкерсън
11 Февруари 2002

По пътя си за Галилея, Исус стигна до Якововия кладенец в Самария. Уморен от пътуването, Той спря да си почине там, а учениците Му отидоха да купят храна. В това време, една самарянка дойде до кладенеца да си налее вода. Исус просто я помоли: „Дай Ми да пия!“ (Йоан 4:7).

Христовите думи към тази жена предизвикаха един дълъг разговор. В крайна сметка тя говори надълго и нашироко, както и Исус. По време на техния разговор, тя беше изумена от това, което Той сподели с нея. Най-накрая, тя каза: „Зная, че ще дойде Месия, Който се нарича Христос; Той, когато дойде, ще ни изяви всичко. Исус ѝ каза: Аз, Който говоря с тебе, съм Месията“ (4:25-26).

Учениците се върнаха, точно когато Христос разкри самоличността Си пред нея. Те бяха изумени да намерят учителя Си увлечен в толкова сериозен разговор с тази самарянка. Докато те подготвяха храната, учудената жена бързо се върна обратно в града. Накрая, когато храната беше готова, те казаха: „Учителю, яж!“ (4:31).

Исус им отговори със следното озадачаващо изявление: „Аз имам храна да ям, за която вие не знаете“ (4:32). Всъщност Той им каза: „Аз се нахраних. Докато ви нямаше, се случи нещо тук, и аз съм напълно сит. Вижте, има нещо, което не разбирате. Моята храна не е от този свят“.

Христос им обясни: „Моята храна е да върша волята на Онзи, Който ме е пратил, и да върша Неговата работа“ (4:34). Сега, всички ние знаем, че Божие дело е да се сее и жъне Евангелието, да събираме реколта от спасени души. Исус каза в самия следващ стих: „ Не казвате ли: Още четири месеца и жетвата ще дойде? ... Подигнете очите си и вижте, че нивите са вече бели за жетва“ (4:35) .

Накратко, ние трябва да сме загрижени за делото на Божието царство: да свидетелстваме и да печелим души. Исус постигна това със самарянката. В Библията се казва, че тя повярва, че Той е Месията и свидетелства: „Дойдете да видите човек, който ми каза всичко, което съм сторила: Това не е ли Христос?“ (4:29).

Сега, има цел зад целия ни труд за царството. И тази цел е нещо повече от голямата реколта на души. Волята на Отца от Сътворението – Неговата крайна цел с раждането на човечеството - е да се създадат същества, които да общуват със Сина Му. И тук, в тази сцена на Якововия кладенец, ние виждаме нуждата на Христос за общение да бъде посрещната.

Всъщност Исус каза следното на Своите ученици: „Моят глад беше заситен от тази жена. Всичко, което поисках, беше да пия вода. Но тя Ме нахрани. Тя ми показа своето честно,

търсещо сърце. Тя слушаше внимателно, докато говорих с нея. Тя Ме изчакваше, като слушаше всяка дума, която ѝ казах. И внимаваше на думите ми, като вярваше и действаше според тях. Трябва да се разберете, че такова общуване е храна за Мен”.

Библията говори за необходимостта за общението на Сина с човека от самото начало.

Писанието казва, че Христос беше роден преди светът да е бил създаден: „Сина, Когото постави наследник на всичко, чрез Когото и направи световите” (Евреи 1:2). „То в начало беше у Бога. Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало” (Йоан 1:2-3).

От самото начало, ние виждаме как Господ търси общение с човека. Неговият Дух ходеше с Адам в Едемската градина, разговаряше в хладината на деня. Тези интимни моменти бяха храна за Господа, носеха Му наслада и удоволствие. Такова общение беше Неговият план още от самото начало. Но когато Адам съгреши, общението беше прекъснато.

По-нататък в Битие четем за един човек на име Енох, който беше взет на небето: „И Енох ходи по Бога и не се намираше вече, защото Бог го взе” (Битие 5:24). Енох общува с Господа в продължение на 365 години. Въпреки това той живя само половината от нормалната продължителност на живота по онова време. Като размишлявах над това, усетих Божия Дух да ме пита: „Защо мислиш, че Аз взех Енох толкова рано в слава? Връстниците му живееха до седем- и осемстотин години. Защо бих го взел в средата на живота му?”

Аз нямах отговор. Духът ми прошепна: „Общението е Моята храна, Дейвид. Моето Слово казва, че Енох ходеше с Мен. Тоест той разговаряше с Мен, очакваше Ме, опознаваше гласа Ми. Той слушаше, когато Аз отварях сърцето Си за него. Нашето общение стана толкова интимно, че Аз исках той да е с Мен тук във вечността, където няма нощ. Затова го доведох при Себе Си, за едно безкрайно, непрекъснато общение”.

Господ ми зададе същия въпрос относно Мойсей: „Защо Аз призовах Моя възлюбен слуга при Мен, когато той беше в разцвета на силите си?” Може да си мислиш следното: „Защото Мойсей не трябваше да отиде в Обещаната земя”. Факт е обаче, че Израел не влезе веднага в Ханаан. Моисей можеше да живее още доста дълго време.

Чух Господ да казва: „Мойсей общува с Мен, както никой друг. Защо мислиш, че той се върна от планината с свръхестествено сияние на лицето си? Законът не можеше да произведе такова сияние. Това беше резултат от Моето присъствие, в продължение на четиридесет дни и нощи. Когато се срещяхме лице в лице, той ме хранеше. Да, аз го инструктирах през това време. Но имахме и сладко общение. Аз говорех на Мойсей, и той ме слушаше. Аз му показах как Скинията беше илюстрация на това, което съм Аз, пълна със слава. Така че, най-накрая, взех Мойсей, за да бъде до Мен, заедно с Енох”.

След това дойде въпросът: „Ами Илия? Защо мислиш, че изпратих колесница да го вземе? Този огнен пророк можеше да живее още много години като верен Мой свидетел. Аз току-що му дадох видение за това какво представлява истинското служение. Но вместо това, аз

искаш да доведе Илия в Моето присъствие. Той се молеше пред Мен, както много малко хора се молят. И аз го поисках при Себе Си, за да общуваме непрестанно през вечността”.

Сега, ето ги тримата интимни служители събрани при Господа. Това придава по-пълнен смисъл на думите на Исус: „Защото, гдето двама или трима са събрани в Мое име, там съм и аз посред тях” (Матей 18:20). С други думи: „Когато двама или трима от вас са заедно в общение, аз съм там с вас, разговаряйки и общувайки. И това ме храни. Радва ме да ви виждам как ме чакате. Вие ми служите дълбоко, като ме чакате, за да чуете гласа ми. Вие изпълнявате целта на Отца от самото начало”.

Сега, нека ви отведе до Планината на преображението. Исус беше завел там трима от учениците си - Петър, Яков и Йоан. Изведнъж пред очите на тези мъже, Христос премина в небесното царство: „Лицето му светна като слънцето, а дрехите му станаха бели като светлината” (17:2). След това четем: „И, ето, явиха им се Моисей и Илия, които се разговаряха с Него” (17:3). Гръцката дума за „разговаряха” тук е „soon”, което означава „съюз, общуване”. Моисей и Илия общуваха с Исус, разговаряха един с друг.

За какво тогава беше цялата тази сцена? Вярвам, че тя не беше свързана със служението на Исус земята. Нито пък имаше общо с учениците си. В края на краищата, Христос ги инструктира: „Никому не съобщавайте за това видение, докле Човешкият син не възкръсне от мъртвите” (17:9).

Не, но аз вярвам, че Исус в Своето прославно тяло, копнееше за едно последно хранене. Той знаеше това, което предстоеше, и жадуваше за тази храна, за която човек „нищо не знае”. Той щеше да се изправи пред кръста, да плати цената, за която се беше съгласил да изкупи човечеството от греха. И сега Той искаше да празнува с близки приятели, за да се укрепи душата му за предстоящото изпитание. По мое мнение, срещата на Христос с Моисей и Илия е подарък от Отца. Бог искаше да припомни на Сина Си за Неговата слава, казвайки: „Ето небесната храна, която Те очаква”.

Исус разказва притчата в Лука 17, която трябва да революционизира нашия молитвен живот.

Следната притча трябва да промени начина, по който всеки християнин гледа на общението:

„А кой от вас, ако има слуга да му оре или да му пасе, ще му рече веднага, щом си дойде от нивата: Влез да ядеш? Напротив не ще ли му рече: Пригответи нещо да вечерям, стегни се та ми пошета, докато ям и пия, и подир това ти ще ядеш и пиеш? Нима ще благодари на слугата за дето е извършил каквото е било заповядано? [Не вярвам]. Също така и вие, когато извършите все що ви е заповядано, казвайте: Ние сме безполезни слуги; извършихме само това, което бяхме длъжни да извършим” (Лука 17:7-10).

Знаем, че Господарят в тази притча е Исус. А слугата тук е всеки вярващ. Ясно е, че тази притча е за храненето на Христос. И е очевидно, че нашият Господ гледа на тази дейност като най-високото наше призвание.

Вие може да възразите: „Аз мислех, че възможно най-високото призвание, е да отида на жътвените полета и да работя там“. Това наистина е високо призвание. Но Исус казва, че не е най-високото. „Високото призвание на Бог в Христос Исус“, както Павел говори за него, е да Го храним. Цялото ни служение трябва да е родено в общение и интимност с Христос. Аз не разбирах това, докато не се поставих на мястото на слугата.

Изведнъж, аз съм този на полето - разоравам и паса овцете. Когато свърши работния ден, аз съм изморен, изпотен и гладен. Работил съм усилено и непрестанно, и сега ми е нужно да се подкрепя. Затова отивам в трапезарията на господаря, за да се нахраня. Когато влизам, аз очаквам да чуя господарят да ми каже: „Моля, седни. Трябва да се освежиш“. Затова заставам близо до масата, изгладнял, с молеци очи: „Гладен съм“. Но господарят не казва: „Седни и яж“. Вместо това, той заповядва: „Сложи си престилка. Аз съм готов да се храня, така че първо ми сервирай. След това, след като ми сервираш, ти ще се нахраниш“.

Ето го доказателството, че ние сме призвани да нахраним Христос. На пръв поглед тази заповед изглежда сурова и изискваща. Но напротив. Благочестивият пророк Илия използва подобна заповед, когато беше нахранен от една вдовица. Илия ѝ каза: „Направи ми питка хляб първо. Тогава и ти може да се нахраниш“. Какво, което всъщност се казва и в двата пасажа е: „Поставете Божието царство на първо място. След това всичко останало ще ви се даде“.

Когато разбирам това, което Исус наистина казва тук, сърцето ми се стапя. Той вече беше казал на учениците Си: „Вас наричам приятели“ (Йоан 15:15). Тук Той всъщност казва: „Вие сте Мои слуги, но аз ви наричам приятели. И аз имам нужда, която само вашето приятелство може да задоволи. Вие сте били на полето цял ден, работели сте за Мен, и сте уморени и гладни. Но преди да ви нахраня, трябва да направите нещо за Мен. Искам да седнете на Моята маса и да Ме оставите да ви говоря. В сърцето Ми има толкова много неща, които искам да ви кажа. Всеки ден чакам с нетърпение това време, когато ще общувам с вас. Опашете се сега, и Ми служете“.

Ние не бива да си представяме този слуга като един сервитьор, който бясно препуска от кухнята до масата. Не, служителят на Христос, представен тук, е образ на един приятел - някой, който е поканен просто да седи и да слуша. Господарят му казва: „Ти Ми липсваше. Сега Ме нахрани, като Ми позволиш да облекча сърцето Си пред теб. Нека говоря в живота ти. Искам да ти покажа неща от бъдещето“.

И така, както виждате, храненето на Христос не е еднопосочно взаимоотношение с нас, в което само ние говорим. Напротив, ние храним нашия господар като се радваме да чуем гласа Му. Ние Му служим с храна, като Го слушаме търпеливо. Господ описа това на Езекиил по следния начин: „ А левитските свещеници, Садоковите потомци, които извършваха службата на светилището Ми, ... те нека се приближават при Мене за да Ми служат ... Те нека влизат в светилището Ми, и те нека се приближават при трапезата за да Ми служат, и те нека извършват службата Ми“ (Езекиил 44:15-16). Садоковите свещеници имаха най-високото призвание сред Божиите хора. Какво поиска Господ от тях? Той поиска да Му служат на Неговата маса. Ние правим това днес, като отделяме време да чуем гласа на нашия Господ.

Исус говори за същата тази интимност на масата: „Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене” (Откровение 3:20). Христос всъщност ни казва: „Аз съм тук и искам да вляза вътре, за да разговоря на масата с вас. Искам да ви нахраня, и да ви позволя да Ме нахраните”.

Може би си мислите: „Но Исус използва в тази притча такива студени думи, като „задължение” и „безполезен слуга”. Това звучи толкова строго. Това не пасва на Божия характер”. В действителност гръцката дума за „безполезен” тук означава „не нося печалба”. А думата за „задължение” означава „полза”. Накратко, всеки верен служител трябва да признае следното: „Няма нищо което да не носи печалба в това, което съм направил. Аз извърших само това, което ми носи полза”.

Исус с други думи каза: „Не си тръгвайте от Моето присъствие, като си мислите: ‘Господарят ми трябва да ми бъде благодарен. Дадох Му качествено време днес. Сега Той ми е длъжник’”. Вие знаете, че Моята благодат не може да бъде спечелена. Тя е подарък, който ви се дава свободно. И Моите заповеди не са тежки. Напротив, те ви носят полза. Затова, когато Ме нахраните, не считайте това като едно печелившо, добро дело. Такива дела не изграждат съпротива спрямо греха”.

Това хранене на Христос трябва дълбоко да ни смирява. Трябва честно да си зададем въпроса: „Защо Исус иска да съм близо до Него? Защо Той ме помоли да чакам в Неговото присъствие? Моята вяра е толкова слаба, толкова лесно се провалям. И въпреки това, Той казва, че когато Го чакам и слушам гласа Му, това Го храни. Той казва, че за Него е храна, когато аз жадувам да Го чуя да ми говори. Как е възможно това?” Такива мисли винаги ни държат смирени пред Господа.

Това послание се роди от едно страхотно преживяване, което имах, докато бях в молитва.

Когато се моля, аз започвам с влизане в Божиите дворове с хваление и благодарност. След това прекарвам време в поклонение. След това отделям време за петиции, молейки се за молитвени нужди, изпратени до нашето служение. Аз също се моля за вдовици, както и за сирачета, за бездомни, бедни, възрастни, болни и страдащи хора. И накрая, се моля за моето семейство, както и за насоката за нашето служение. След това сядам тихо, в очакване на Господа Исуса да ми говори. Един ден наскоро, след молитвеното ми време, аз щях да се изправа и да си тръгна. Но чух тихия, слаб глас да ми прошепва: „Дейвид, моля те, не си тръгвай. Не ме оставяй все още. Имам толкова много, което да споделя с теб. Има много неща в сърцето Ми, които искам да Ти покажа - за нуждите на света и за състоянието на Моята църква. Ти ме храниш като Ме слушаш”.

В Лука 24, ние откриваме една трогателна сцена, свързана с желанието на Христос да бъде нахранен. В този момент Исус беше възкръснал, завършвайки изкупителното Си дело. Сега Той е в прославлено тяло. Той все още е човек, повлиян от човешки чувства, но не е ограничен от материалните бариери. Може да се появи или да изчезне, когато поиска, и нито една врата или стена не може да Го спре.

Къде първо отиде Господ? Толкова скоро след Своето възкресение, нещо се раздвижи в прославената Му същност. Той беше гладен, искаше „храна ... за която вие не знаете” (Йоан 4:32). Първо Го виждаме по пътя от Ерусалим до близкия Емаус. Изведнъж Той се появява на двама от учениците Си, които бяха отчаяни заради смъртта Му. Писанието казва: „И като се разговаряха и разискваха, сам Исус се приближи и вървеше с тях; но очите им се удържаха да Го не познаят” (Лука 24:15-16).

Както със самарянката, така Исус завърза разговор и с тези мъже. Той попита: „За какво говорите вие двамата? И защо сте толкова тъжни?” Те бяха недоверчиво казаха: „Ти ли си само странник в Йерусалим, и си известни неща, които станалото там тия дни?” (24:18).

Исус играеше ли си с мъката на тези хора? Не, абсолютно не. Всъщност Той направи точно обратното: извади на показ това, което беше в дълбините на сърцата им. Той им позволи да излеят насъбралите им се чувства, дори да стигнат до там, че да изразят неверие. И Той адресира тяхното неверие: „И като почна от Моисея и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките писания” (24:27). Сигурно казвате "семинарно образование". Тези мъже имаха всичко: пророчества за идването на Христос, както и смисъла на Неговата смърт, погребение и възкресение.

Какво целеше тук Исус? Защо избра да ходи и да говори с тези двама души? Той просто искаше качествено време със Своите приятели. Наслади се на непринудено общение с тях, отвори сърцето Си и Словото Си за тях в сладко общение. И слушащите уши и горящите сърца на двама мъже Го нахраниха. В онази вечер мъжете спряха, за да пренощуват в един хан. В този момент Исус „се държеше, като че отива по-надалеч” (24:28). Може би Господ им каза: „Братя, вие Ми дадохте много от вашето време. И Ме изслушахте, когато споделих сърцето Си. Несъмнено вие сте уморени. Аз няма да ви преча повече. Ще продължа по пътя Си и ще ви оставя да си починете”.

Това можеше да бъде края на тази история. Всъщност, за много вярващи, това е краят. Те са доволни от еднократната среща с Исус преди години. Сега всичко, което търсят, е библиейско знание. Не се интересуват от това да търсят интимност с Него. Те си признават: „Да, аз познавам Христос. Имам задълбочено знание за Него”. Но те не чакат Господа, за да Го нахранят. Не познават гласа му. И нямат личното откровение за това кой е Той.

Но учениците по пътя за Емаус не позволиха това да се случи. Когато Исус искаше да продължи напред, „те Го нудеха, казвайки: Остани с нас” (24:29). Гръцката дума за „нудеха” тук е означава „насилваха”. Казано по-просто, те не Го пуснаха да си тръгне. Не забравяйте, че те все още не припознаха в Него Своя господар. Но сърцата им горяха от думите, които Той им беше казал (вж. 24:32). Сега те Го увещаваха: „Трябва да останеш с нас”.

Това беше отговорът, който Исус търсеше. Той имаше още толкова много, което да каже на двамата. И след това ние четем едни от най-милите думи в цялото Писание: „И Той влезе да остане с тях” (24:29). Тези двама мъже бяха нахранили Христос, като слушаха сърцето Му. И сега Той ги заведе на Своята маса, където ги нахрани: „И като седна с тях на трапезата, взе хляба и благослови, разчупи и даде им. И очите им се отвориха и Го познаха; а Той стана невидим за тях” (24:30-31).

Слава Богу, тези ученици принудиха Исус да остане. В противен случай, очите им никога нямаше да се отворят за живия Христос. Те щяха да се върнат в Ерусалим с свидетелство, лишено от сила: „Ние срещнахме един човек по пътя за Емаус, който в дълбочина ни поучаваше в Словото. Това запали сърцата ни, и получихме разбиране за Христос, както никога преди“. Другите ученици ще ги притиснат и ще ги питат: „А видяхте ли Господ? Докоснахте ли Го? Открихте ли къде е Той? Казвате, че сърцата ви горяха. Все пак, кажете ни, Исус жив ли е?“ За съжаление, те нямаше да могат да отговорят.

Вместо това, тези верни мъже се втурнаха обратно към своите братя в Ерусалим и дадоха следното истинско свидетелство: „Господ наистина ни се яви! Ние говорихме с Него и се хранихме с Него. Казваме ви, ние Го видяхме жив! И Той ни нахрани с Божието Слово от Собствената Си уста. Да, Той е жив и здрав!“ (вж. 24:33-35). Тогава, точно в този момент, Исус се появи сред тях.

Трагично е, че много християни не искат да продължат да се държат за пълното откровение на Христос.

Не много хора ще отделят време, за да чакат Господа. Повечето от тях ще бъдат удовлетворени да ходят на църква, да чуят словото, и растат само в знанието за Исус. От време на време сърцата им може да горят, когато слушат Божието Слово. Но те няма да платят цената да бъдат интимни с Христос.

Сега, Петър ни казва: „Но растете в благодатта и познаването на нашия Господ и Спасител Исус Христос“ (2 Петрово 3:18). Точно това тези двама ученици току-що преживяха по пътя към Емаус. Те израснаха в познанието си за Господа от Писанието. Но това беше само основата - делото не беше завършено. Павел знаеше това, и затова написа: „да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос“ (Ефесяни 4:15, курсивът мой).

Ето го въпросът, ясен и прост: Исус Христос иска да бъде най-ценното съкровище в живота ви. Той иска да означава повече за вас, отколкото работата ви, кариерата ви, дори и вашето семейство. И Той иска да бъде повече и повече скъпоценен за вас с всеки изминал ден. И така, колко скъпоценен е Исус за вас? Вие може да твърдите следното: „Той е най-скъпоценното нещо в моя живот. Христос е всичко за мен“. Ако това е вярно, няма да бъдете удовлетворен само от знанието за Него. Ще копнеете да Го чуете да ви говори. И желанието ви да Го чакате ще расте. Слушането на Неговия тих и нежен глас ще бъде най-голямата ви радост. И няма да позволите на нищо да ви попречи да Му дадете от времето си. Всъщност, колкото повече време прекарвате в чакане на Него, толкова по-малко загрижени ще бъдете за трудностите в този живот.

Ходите ли с Христос към Емаус? Добре ли сте обучени в Неговото Слово, радва ли се сърцето ви в истината? И по-важното: щастливи ли сте в това да Му служите и да Го храните? Внимавайте: има опасност от отпадане от общението с Него. Павел говори за „отстъпление“, което ще дойде в църквата (2 Солунци 2:3). Гръцката дума тук означава „измяна“ или „развод“. Накратко казано, много хора ще изоставят Господа, ще забравят цялата си любов към Него и ще се отделят от Неговото общение.

И все пак, нека да ви дам малко надежда. Научих нещо, което прави Господ дори още по-скъпоценен за мен. Вярвам, че този ключ увеличава моето откровение за Него, и може да ме пази от падане в идните дни. Кой е този ключ? Това е нещо, което аз добавих към времето ми на молитва. Нека обясня.

Моля се, както обикновено, по начина, по който описах по-рано. И въпреки това, след като свършва молитвеното ми време, аз оставам в тайната си молитвена стаичка. Сега аз коленича пред Господа, и казвам: „Господи, аз съм тук, само за Теб. Не, нямам никакви искания или петиции. Това е Твоето време, и то е само Твое. Аз съм тук, за да слушам сърцето Ти”. Аз просто оставам в Неговото присъствие, като Го обичам и Го чакам. Знам, че Той ще дойде при мен и ще ми говори от сърцето Си.

Всъщност, Той каза следното на сърцето ми: „Сега зная, че ти Ме направи съкровището на твоя живот, Дейвид. Знам, че съм по-скъпоценен от твоето семейство, служение и работа. Ти Ме искаш повече от всичко. А това е храна за Мен. Искам да продължаш да идваш при Мен по този начин, и да Ми позволяваш да отворя сърцето Си към теб. Ако го направиш, аз винаги ще бъда тук, за да говоря с теб”.

Тогава Господ ми даде едно последно слово за Неговата църква. Казвам ви това, напълно искрено: Исус иска от вас да Го храните, като ежедневно давате качествено време. Аз не говоря за времето, което прекарвате в четене на Библията или когато се молите за нуждите. Това трябва да бъде правено в отделно време.

Но когато прилучите с работата за деня, отидете при масата на господаря, за да Му послужите. Той иска просто да чакате в Неговото присъствие, докато чуете гласа Му. Той иска време, за да разкрие сърцето Си пред вас. Така че, не следете колко време отделяте, за да Му служите. Всеки път, когато Го чакате, Той обещава да ви говори.

Каква привилегия само: да храним нашия скъпоценен Господ и Спасител.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2002 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Feeding Christ](#) / [Да нахраниш Христос](#)